

'Eén op één advocaten- advies te duur'

Foto: Shutterstock

Innovatie binnen het juridische systeem is nodig om de toegang tot het recht voor de gewone burger te vergroten, vindt het Hague Institute for the Internationalisation of Law (Hiil). Jaarlijks krijgt één op de acht wereldburgers te maken met een juridisch conflict, waarvoor een oplossing gevonden moet worden. Juristen en wetenschappers staken eind april op uitnodiging van Hiil tijdens het Innovating Justice Forum de koppen bij elkaar onder het motto Towards Basic Justice Care for Everyone.

Experts van over de hele wereld signaleerden zeven veelbelovende trends die de burger dichterbij het recht kunnen brengen, vertelt Maurits Barendrecht, initiator van het forum. 'Er is veel aandacht voor het vergroten van de capaciteit van mensen om zelf problemen op te lossen, door informatie en vaardigheden aan te bieden. Je ziet ook steeds vaker de inzet van paralegals of andere vormen van rechtshulp die een soort hybride vormen van de vroegere advocaat en de mediator. Men is minder op het conflict gericht en meer op het zoeken van een oplossing. Ten derde zie je dat best practices en protocollen worden uitgewisseld, als instrument om de kwaliteit van de rechtshulp te bewaken. Advocatenkantoren zouden moeten kijken naar processen om conflicten op te lossen. En hoe je daar vervolgens je geld mee kunt verdienen.' Want één ding is zeker, aldus Barendrecht: Eén advocaat voor één particuliere cliënt is een te duur model gebleken. Dat gaat het niet meer worden.'

Logboek Ambush

Michiel Pestman in Cambodja

Son Arun is mijn altijd goedlachse collega-advocaat. Met hem sta ik Nuon Chea bij. Door iedereen wordt hij *major* genoemd, binnen en buiten de rechtszaal.

In 1973 was onze *major* luitenant in het leger van Lon Nol, die aan het hoofd stond van een marionettenregime dat door de Amerikanen overeind werd gehouden in de strijd tegen de Rode Khmer, in die tijd een goed geoliede guerrillabeweging.

Major had de leiding over een uitgedunde legereenheid, die zich ergens langs de weg naar Phnom Pehn had ingegraven. De Amerikanen hadden hem geleerd hoe hij dat moest doen. De hoofdmacht aan de ene kant van de weg en de rest aan de andere kant.

Toen *major* op een goede dag een generaal zijn kant op zag vluchten, met de restanten van een *subdivision*, wist hij dat er onweer in de lucht was.

De Rode Khmer zat de generaal op de hielen en liep in de door *major* gelegde fuik. Hij heeft nog steeds geen idee hoeveel het er waren, maar ze waren allemaal in het zwart gekleed en voor de duvel niet bang. Ze bleven gewoon staan terwijl ze vanuit de lucht werden aangevallen, om hun geweren op de Amerikaanse vliegtuigen leeg te schieten.

De troepen van *major* werden omsingeld, terwijl de generaal en zijn *subdivision* de benen namen. Op de vijfde dag van de belegering werd het kleine kamp aan de overkant van de weg overlopen. Op de zesde dag begon het Amerikaanse moratorium op luchtaanvallen boven Cambodja.

Zonder Amerikaanse luchtsteun was het snel gedaan met de vesting van onze *major*. Hij zag een zwarte golf op zich af komen en zette het op een rennen, tegen de richting van de aanvallers in. De chaos heeft naar alle waarschijnlijkheid zijn leven gered. Halverwege sprong hij in een gat om dekking te zoeken, midden in een stapel lijken; zijn eigen soldaten.

Toen *major* eindelijk zijn eigen linies had bereikt, bleek dat zijn bodyguard en hij de enige overlevenden waren. Zijn volledige eenheid, ruim hondervijftig man, was door de Rode Khmer weggevaagd.

Hij glundert als hij het verhaal van zijn hinderlaag vertelt; het is zijn *finest hour*. Als ik hem zeg dat hij toch wel veel geluk heeft gehad, antwoordt hij: 'I was't lucky, just smart.'

De ironie wil dat hij nu met mij Nuon Chea bijstaat, de belangrijkste nog levende leider van de Rode Khmer. Maar ironie is iets waar *major* mee heeft leren leven.